Två Flammor

— AF —

HERMAN BJURSTEN.

(Forts. från förra numret).

XXIII.

Upptäckten.

— Kom Theodor.... låt oss göra en promenad utom staden.... Vädret är gudomligt, och du har arbetat hela dagen.... Kom ut och låt blåsa på dig.

— Jag följer dig.... kom in så länge — sade Theodor.

— Nej — svarade Clas — Emanuel väntar nere på gatan.... Han vill också göra sällskap.

— Godt.... jag kommer på minuten.

Den unge målaren kastade af sig arbetsdrägten, klädde sig och följde vännen, som gick förut nedför trappan.

Emanuel väntade utanför huset.

— Hvartåt skola vi gå? — sade han.

— Åh — vi gå väl åt Baldersholmstrakten — sade Clas. — Vår vän Theoders hjerta drager honom oemotståndligt deråt.

— Det är också den vackraste promenaden — sade Theodor. — Vi följa stranden af Göta elf.... Jag tycker så mycket om denna flod med dess stolta, oroliga böljor....

— Som dock blifvit tämda af menniskosnillet och konsten — sade Clas. —Jag tycker icke om böljor som låta tämja sig.... Nej! tacka vet jag Niagara! det är en flod som duger.

— Åh — jag tycker att Göta elf är ganska bra — sade Emanuel. — Stränderna äro ju förtjusande på många ställen.

— Låt oss följa dess stränder då — sade Clas. — Om ödet gynnar oss, så kanske vi få se en skymt af den sköna Svanhilda, Theodors försmådda brud.

— Försmådda! — utbrast den unge målaren häftigt. — Hur kan du säga så, Clas?

— Det är ganska lätt förklaradt, tycker jag.... Du har ju en gång så godt som haft henne i händerna, men däraktigt nog skjutit din lycka ifrån dig.... Det lönade verkligen mödan, att Bertini och jag ansträngde oss för din skull.

— Men ville du då, att jag skulle vanhedrat mig? — ropade Theodor med förtrytelse.

— Det var icke fråga om någon vanheder.

— Just derom var det fråga — sade Theodor. — Då jag icke sjelf kunde uppfylla vilkoret, så skulle jag hafva förnedrat mig, om jag låtit Bertini göra det i mitt ställe.... Jag var för stolt att antaga ett sådant förslag.

— Theodor har rätt — sade Emanuel kallt. — Jag skulle hafva handlat på samma sätt som han.

— Låt så vara — återtog Clas — ehuru jag icke förmår uppfatta en så öfverdrifven grannlagenhet. — Emellertid tager unga Yxenhjelm din brud, utan både konst och kärlek.

— Känner du honom? — frågade Theodor.

— O ja något.... Han är en person, som tagit ad notam Kellgrens lära: "Min kära gosse, blif ett fån, så går dig allting väl i händer."

— Ja — jag har hört, att han lärer vara något inskränkt — sade Theodor.

— Lika så inskränkt, som hans mor är andryg och högmodig — återtog Clas. — De äro sådana, att man icke rätt vet hvilken man mest skall skratta åt, modern eller sonen.

Theodor svarade icke.

De tre vännerna fortsatte en lång stund tigande sin promenad på en af lummiga träd beskuggad väg, som gick i grannskapet af floden.

Solen hade emellertid gått ner. Augustimånan spridde sitt klara sken öfver nejden och kastade sitt silfver öfver elfvens böljor och ängarnes grönska.

— Se der — sade Theodor — är en klippa, från hvars topp man har en förtjusande utsigt.... Låt oss stiga upp dit och hvila några ögonblick, om ni behagar.

Vännerna gingo af vägen, stego upp för klippan och togo plats på toppen af densamma.

De befunno sig nu i grannskapet af Baldersholm, hvars hvita byggning på föga afstånd framskymtade mellan träden. Emellan byggningen och floden var parken belägen, och helt nära det ställe, der de unge männn sutto, låg den ofvannämda grottan, Svanhildas favoritplats, i hvilken hon nästan hvarje afton plägade tillbringa en stund ensam vid sin harpa.

Midt framför sig hade de utsigt öfver elfven, som i detta ögonblick framtedde en anblick af lugn och stillhet. Intet fartyg kunde upptäckas ....ingen vind upprörde de fredliga vågorna, hvilka glittrade likt diamanter i månans sken.

Den närmaste stranden af floden var midt framför stället, der de tre vännerna satt sig, beväxt med täta och lummiga alar, hvilka sålunda undanskymde en del af vattnet.

— En herrlig afton — sade Clas efter några minuters tystnad. — Den som nu, till råga på allt detta, finge höra den förtjusande fröken Svanhildas harpa. Det vore något för dig, Emanuel, du, som är musikus.

— Ja — sade Emanuel — jag har hört, att hon lärer ega en ovanlig talang på detta instrument.

— En alldeles utomordentlig — utbrast Theodor. — Hon komponerar sjelf den musik hon spelar, men utan att dock sätta den på noter.... Den består af idel fria fantasier, till hvilka hon i ingifvelsens ögonblick sätter ord, hvilka innehålla lika mycken poesi som tonerna....O, det är en herrlig, en ovanlig kvinna.

— Och denna kostbara perla har du dock bortkastat — sade Clas med harmsen ton. — Och hvad värre är — jag fruktar, att du aldrig rätt älskat henne.

— Huru!.... Hvad säger du? — utbrast Theodor häftigt. — Tror du då, att jag blott fikat efter hennes penningar?

— Nej — sade Clas — derifrån fritager jag dig helt och hållet.... Din kärlek till denna flicka har varit af en ännu sälsammare art.... Du har icke älskat henne såsom brud eller älskarinna ....utan snarare såsom en modell.... Detta låter besynnerligt, men du måste medgifva mig att det är sannt.

— Och hvaraf slutar du det? — frågade Theodor och blickade mörkt utåt floden.

— Jag har studerat er båda — svarade Wallman — och du vet att jag — så yr, så lättsinnig jag än synes vara — likväl har gjort psykologien till mitt hufvudstudium.... I ditt och Svanhildas förhållande till hvarandra har jag anmärkt åtskilliga ovanliga omständigheter, sådana, att jag icke rätt vet, om jag skulle beklagat eller lyckönskat henne, ifall hon blifvit din maka.

— Och dessa omständigheter? — sade Theodor.

— Det är en afgjord sak — fortfor Clas — att den verkliga kärleken icke har sin grund i någon utom sig liggande känsla, utan blott och bart — i sig sjelf. Den måste derföre vara fri från alla biafsikter.... ty eljest är den icke kärlek — eller hur?

— Nå väl!

— Jag sade, att du älskat Svanhilda mera såsom konstnär, än såsom menniska.... Du har i hennes gestalt, i hennes ansikte funnit din egen fantasis skönaste drömmar förverkligade.... ditt ideal förkroppsligadt.... I ditt begär att ega henne har ärelystnaden varit det hufvudsakliga motivet.... ty du tänkte att föreviga dig sjelf, på samma gång som du tecknade hennes idealiska bild på duken.... Det är derför som jag sagt: du älskade henne ej för hennes egen skull, utan för konstens och ditt eget ryktes....

Då Thodor ingenting svarade, fortfor Clas:

— Och bevisas icke detta bäst deraf, att du nu grämer dig mera öfver misslyckandet af din tafla, än öfver förlusten af din brud.... Tro mig.... i ett hjerta, så ärelysten som ditt, kan icke den sanna kärleken rotfästas.

— Gifve Gud, att det varit som du säger — sade Theodor. — Då skulle jag icke hafva misslyckats.

— En gåta, som jag icke förmår lösa — anmärkte Clas.

— Du har rätt, så till vida — fortfor målaren — att kärleken, såsom sinnlig — och det är den i viss mån alltid, och då man älskar en kvinna för hennes egen skull — icke kan existera inom en konstnärs hjerta, utan att på samma gång försvaga hans fantasis eld.... Dessa båda flammor — den sinnliga kärlekens och den öfverjordiska konstens — äro fiender till hvarandra.... låta icke sammansmälta sig förr, än kärleken förlorar sin sinnliga natur.... blir öfverjordisk.... d. v. s. först bortom tiden.... En häftig, en lågande passion, sådan som kärleken är, måste ju alltid inverka störande på själen, hvilken, om den skall skapa något stort, måste vara klar och harmonisk ....Derför har jag misslyckats i min tafla, den döende Cleopatra, ty min kärlek till modellen hade öfvergått till sinnlig, till brännande passion.... Hade jag, såsom du säger, älskat henne endast med en konstnärs låga.... såsom ett i materien öfvergånget ideal, så skulle jag måhända hafva lyckats.... Hon skulle då varit min.... Men som sagt: hennes retande skönhet berusade mina sinnen, och under intrycket häraf förfelar jag idéen, för att blott teckna älskarinnan.... Det var ett ögonblick utaf svaghet.... en svaghet, åt hvilken jag icke trodde att jag skulle vara hemfallen.... hvilken jag, i mitt blinda konstnärshögmod, belog såsom en orimlighet....

— Besynnerligt — anmärkte Clas; — men äfven konsten är ju i viss mån sinnlig, och jag tycker derför....

— Ingalunda — afbröt Theodor lifligt — åtminstone ej den konstart, som jag bemödat mig att utöfva.... Utan tvifvel gifvas naturimittörer .... och deras genre tillhör uteslutande sinneverlden,.... men det är en lägre konstart.... man kallar den porträttmåleriet.... Men vi, som själfva måste skapa, begagna de sinnliga föremålen, dem vi afteckna, blott som vehiklar för de högre idéerna.... Ett sådant konstverk måste vara skapadt blott för sin egen, eller med andra ord för det skönas skull.... Biafsikter, tendenser få icke förefinnas, ty de äro stridande mot det estetiska.... De kunna verka mycket godt i det praktiska, det sociala lifvet — det medgifves — så framt de äro sedliga.... men den högre konstarten erkänner dem dock icke såsom sina.... Den förskjuter dem.... och detta med rätta.

— Dessa reflexioner — anmärkte Clas — tyckas mig vara riktade mer mot den nyromantiska skolan i Frankrike, än emot någon viss genre inom målarekonsten, om hvilken här är fråga.

— Det är sannt — svarade Theodor — att de inom den egentliga poesien förnämligast hafva sin tillämpning — men man kan dock påstå, att de allmänna regler, som gälla för den ena konsten med vissa modifikationer gälla äfven för de öfriga. Så har t. ex. inom den fransyska romanlitteraturen filantropien tagit öfverhanden till föga fromma för konsten....Månne då icke äfven måleriet kan komma att lida genom tendenser, fastän dessa äro af en mera enskild natur och fastän de ingalunda söka sitt uttryck i sjelfva konstverket? Eller med andra ord: månne icke målaren, likaväl som skalden, måste verka fritt och utan enskilda intressen, så framt han vill lyckas?

— Bah — sade Emanuel gäspande — sluta upp med detta träkiga samtal och låt oss gå hem igen....Jag känner en rasande hunger, och vi böra skynda oss innan källrarna stängas.

— Emanuel har rätt — sade Clas leende. — Han slår alltid hufvudet på spiken, huru prosaisk han än affekterar att vara.

— Gån då — sade Theodor.

— Hvad! följer du ej med?

— Jag är alls icke hungrig och vill ännu en stund njuta af den herrliga aftonen och augustimånen. Gån ni till Prins Carl....Jag kommer efter om en halftimme.

— Pass på — sade Clas — om icke Theodor har aftalat ett *rendez-vous* med fröken Svanhilda! I denna händelse, Emanuel, är det vår skyldighet att lemna honom i fred. Det vore ju synd att hindra honom från att taga ett evigt farväl af sin älskarinna.

— Du misstager dig — sade Theodor med mörk blick. — Jag har förbundit mig att icke träffa Svanhilda, förrän hon blifvit grefvinna Yxenhjelm, och jag är icke den man, som bryter mitt ord....Men som sagdt: lemna mig ensam några ögonblick....Jag känner behof deraf.

— Välan — låt oss gå — sade Emanuel. — Vår romantiske vän kommer väl snart efter, vill jag tro; vi öfveremna honom åt sina drömmar.

Theodor nickade åt de båda vännerna, som stego nedför klippan och aflägsnade sig.

På det ställe, der den unge målaren nu satt, hade han sutit många aftnar förut och lyssnat på vågornas stilla sus....på neckens musik i det klara månskenet....Men det fans äfven andra toner, hvilka han här var van att höra....Svanhildas harpa klingade ofta i kvällens romantiska tystnad från grottan, som låg knappt ett stenkast derifrån, men som dock ej syntes, emedan den bortskymdes af lummiga ekar.

Theodors kärlek hade småningom antagit en allt mer passionerad natur....Han, som i början trodde sin böjelse endast vara en öfver all sinnlig lusta upphöjd känsla....en känsla, sådan som konstnären hyser för idealet....såg snart i Svanhilda mera den jordiska älskarinnan af himmelsk skönhet, än den himmelska, iklädd en jordisk drägt....Han hade bortvisat den såsom en svaghet, oförenlig med ett lynne, sådant som hans.... men fåfängt....Den retande, den förföriska bilden, i all sin sinnliga skönhet, stod, om han vakade eller drömde, för hans inre öga....och — såsom alltid är händelsen — frånvaron och svårigheterna....ja omöjligheterna att se den tillfredsställd, jagade snart denna passion upp till yttersta höjden.

Det var i det ögonblick Theodor inträdde i galleriet på Baldersholm, för att fullborda sin Cleopatra, som hans ögon blifvit öppnade angående rätta beskaffenheten af hans känsla för Svanhilda ....Konsten dukade då under för kärleken..... Han, den stolte, den äregirige, kastade sig, utom sig af brännande lidelser, för modellens fötter och bekände inom sig sin svaghet....Hans snille omtöcknades....bilderna af hans fantasi förbleknade ....hans hand darrade....och hans pensel kunde icke framtrolla något annat än den glödande.... de jordiska älskarinnans bild på duken.

Sedan dess hade han försökt att fördrifva tiden med arbete....men fåfängt! All hans talang var borta....hans själ saknade den lugna, af passionerna ostörda jemvigt, som färgernas evangelist, lika väl som religionens, måste ega....

Och dyster och grubblande ströfvade Theodor, stundom ensam, stundom åtföljd af sina båda vänner, omkring i de romaitiska nejder, som omgifva Göteborg. Baldersholm låg, som vi veta, knappt en half timmas väg från staden. Ej underligt då, att hans håg drog honom till dess sköna parker, att han ofta, liksom nu, satt vid ingången till sitt förlorade paradis, lyssnande att få höra slagen från engelns harpa.

Dessa toner, dem han osedd hörde, lugnade stormarne inom honom, liksom de onda andarne flydde ur Sauls bröst, då Davidsharpan klingade. O huru gerna skulle han ej velat störta fram och trycka sångerskan till sitt hjerta!....Men han vågade icke!....Svanhilda var för honom helig, allt sedan han gifvit grefven sitt ord att icke söka träffa henne.

Länge satt Theodor kvar orörlig på klippan, men i afton väntade han dock förgäfves att få höra den underfulla musiken ur grottan. Svanhilda var icke der....Han längtade och brann, men hon kom icke.

Det var redan sent. Theodor steg upp för att återvända till staden, då hastigt afmätta årslag på den nedanför belägna strömmen kommo honom att vända sina blickar deråt.

Han såg en båt, förd af tvenne personer, hastigt närma sig och lägga till i skygd af de alar, som växte vid stranden. En oförklarlig känsla af nyfikenhet, en aning, att de personer, som suto i båten, hade någon elak plan i sinnet, fjettrade honom vid stället och kom honom att i all hemlighet söka lyssna på dem.

I denna afsigt kröp han försigtigt ned från klippan, upphann oförmärkt flodstranden och dolde sig bland träden på några stegs afstånd från båten.

I det klara månskenet såg han, att de personer, som sutto i båten, voro tvenne karlar af ett rått, vildt, nästan ohyggligt utseende. De tycktes tillhöra den lägsta pöbeln från staden.... Detta styrkte honom ännu mer i hans beslut att söka erhålla kunskap om deras afsigter.

— Var det icke här vi skulle lägga till, Pelle? — sade den ene af karlarne med låg röst.

— Jo — midt emot det der berget;....alldeles riktigt — svarade den andre lika sakta. — Skam få den karlen, om han narrat oss!

— Åh, — har ingen fara....Han kommer nog hvad det lider....Hundra riksdaler i banko hvardera! Det är ju en rätt god affär för ett par fattiga satar, sådane som vi.

— Men så måtte väl saken också vara farlig nog — återtog den andre. — Vi kunde lätt råka illa ut.

— Om vi blefve upptäckta, ja — men sådant är icke troligt....För öfrigt har jag ännu icke riktigt klart för mig hvad det är vi skola göra.

— Bortföra ett fruntimmer till skeppet, som ligger segelfärdigt vid utloppet af elfven. Ingenting mer och ingenting mindre. Det skall gå som en dans.

— Men om hon ger hals och skriker på hjelp — återtog den andre roddaren.

— Har ingen fara....Vi skola nog försöka att stoppa munnen till på henne....För öfrigt taga vi vår däckade båt och inspärra henne.... Och sedan vi aflemnat den sköna på behörigt ställe, hissa vi vårt segel och fara till en annan marknad med pengarne....Och stjerngossarne (polisbetjenter) ska' vara fan så knifviga om de skola få tag i oss ännu en gång....Vi hafva förr fört förbjudet gods, utan att blifva upptäckta.

De begge lurendrejarne — ty detta var deras yrke — tystnade för ett ögonblick. Theodor kröp försigtigt ännu några steg närmare, ty hvad han hittills hört ingaf honom ett helt naturligt begär att vilja höra ännu mer.

I detta ögonblick nådde en gäll hvissling från höjden ofvanför stranden de båda båtförarnes öron.

Den ene af dem reste sig upp och svarade med ett lika beskaffadt ljud....och inom få minuter såg Theodor en man nedklättra från klipporna, bryta igenom buskarne och träden på några få stegs afstånd från den plats, der han sjelf låg dold, och hoppa in i båten, som låg tätt utmed de lummiga alarne.

Utan att sjelf blifva sedd, kunde Theodor tydligt se och höra allt hvad som passerade.

Den nykomne personen var insvept i en kappa, hvars uppslagna krage i förening med den djupt nedtryckta hatten dolde hans ansigte. Theodor kunde dock lätt se, att denne person tillhörde de bättre klasserna.

— Finnes någon i grannskapet, som kan höra oss? — frågade herrn i kappan med låg röst, i det han satte sig ned på kanten af båten.

— Ingen käft, herre — svarade den ene af roddarne. — Floden har aldrig varit så öde som i natt. Här finnes icke ens en fiskarjulle ute, så långt ögat når....Det är således ni, som har ställt hit oss?

— Ja — mina raska pojkar — sade den okände — och jag räknar på edert biträde....förstås mot hederlig vedergällning. Femtio banko på hand och lika mycket, då affären är uträttad....hvad säger ni om det?

— Hvardera? — frågade båda roddarne på en gång.

— Det förstås. Min betjent har väl redan gjort upp med er.

— Ja — men han talte svenska så dåligt, att vi knappt blefvo sluga på meningen. Det var fråga om ett fruntimmer, tror jag.

— Ja.

— Som vi skulle föra ned till Gripen, ett handelsfartyg, hvilket ligger för ankar på Göteborgs redd.

— Alldeles riktigt.

— Och detta fruntimmer — hvar skall hon hemtas?

— Ser ni de der tvenne höga ekarne — sade den okände, i det han pekade uppåt höjden. — De höra till Baldersholms park.

— Nå än sedan?

— Dessa ekar bilda i förening med några andra träd en grotta. Dit kommer i morgon afton vid denna tiden ett alldeles ensamt fruntimmer. Ni skall passa på här och då ni får höra musik från grottan — ty detta fruntimmer har en harpa med sig, på hvilken hon spelar — så skyndar ni fram, binder en duk för munnen på henne och för ned henne i båten.

— Är det då så säkert, att hon är alldeles ensam? — frågade den af roddarne, som kamraten titulerade med namnet Pelle.

— Ganska säkert....Hon låter visserligen sin kammarjungfru medfölja med harpan, men aflägsnar henne genast, för att få vara alldeles ostörd. Stället är, som ni ser, beläget ett godt stycke från byggningen, hvarest dessutom ingen vet utaf, att den unga flickan gått ut, med undantag af kammarjungfrun, hvilken är vand vid, att hennes fröken stundom är borta halfva nätterna. Om ni ären försigtiga, så kunnen ni ej löpa någon fara, ty äfven om flickan skulle få tillfälle att uppgifva ett par rop, så skall ingen höra det, förutsatt nemligen, att elfven är lika fri från fartyg som i afton. — Nåväl! hvad säger ni om förslaget.

— Det låter höra sig....Men ännu en sak:— skall ni sjelf följa med oss ut till Gripen?

— Ja — jag skall vänta er här vid denna tiden i morgon afton....Då ni fört flickan i båten, stiger jag sjelf om bord....Sålunda kunnen I ej företaga något, om I icke finnen mig här vid den utsatta tiden, utan i sådan händelse vänden I tillbaka, emedan något hinder då kommit i vägen.

— Godt — vi skola göra som ni säger.

— Men ännu en sak: — I ha'n ju en däckad skuta?

— Ja — eljest vore det icke värdt att försöka vågstycket....Vi hafva en frifarare, som tullsnokarne icke skola visitera denna gången — det lofvar jag.

— Och der finnes en kajuta?

— Ja — så pass den är.

— Då instängen I fruntimret i kajutan ända tills I hunnit ut i öppna sjön till *Gripen,* med hvars kapten, som är min vän, jag redan träffat aftal. Så snart jag och flickan kommit ombord på Gripen, lyfter denne ankar och afseglar till Tyskland. I kunnen då begifva er hvart I behagen, och inom någon tid skall jag försona mig med flickans far, och hela saken skall aflöpa utan någon påföljd....I begripen väl att flickan i sjelfva verket är öfverens med mig, fastän det ser ut, som skulle jag låta bortföra henne mot hennes vilja.

De begge lurendrejarne "begrepo" visserligen icke detta, men de brydde sig icke om att fundera på lösningen af den gåtan. Hufvudsaken för dem var de 200 riksdaler banko, som löjtnant Tornérsköld — ty att det var han behöfva vi knappt nämna — lofvat dem....och vanda vid faror och äfventyr af alla slag sågo de ingenting, som hindrade dem att begagna sig af det tillfälle till förtjenst, som erbjöd sig. De hade så många gånger gäckat polisens och tulltjenstemännens vaksamhet, att de icke tviflade, det de äfven denna gång skulle lyckligen gå i land....eller rättare gå till sjös med företaget.

(Forts).

Sju

Sjukdomar förorsakade af mässling.

Dr. Miles' Restorative Tonic och

Nervine kurerade efter tretio-ett år.

"Jag var en frisk ung man ända till February 1865. Då mitt Regimente var förlagdt i Camp Randall fik jag mässling och sedan var jag aldrig frisk förrän jag tog Dr. Miles' Restorative Nervine och Tonic år 1896. Läkare sade mig, att det kom sig af lefverns ovärksamhet. Jag vet ej hur många läkare som behandlat mig, men jag har försökt alla möjliga. Att hålla dieten har aldrig hjelpt mig. Magsyra, hufvudvärk, reumatism, nåskatarr, "hay fever", Astma och kronisk diarre, alla dessa sjukdomar hafva turvis angripit mig. Tack vare Nervine och Tonic är jag nu alldeles frisk. Jag har också användt Dr. Miles' Anti-Pain Pills med godt resultat, och jag anser Dr. Miles' Remedies alldeles fullkomliga."—Rev. Hiram Bender, Sparta, Wis.

"Jag önskar säga några goda ord om Dr. Miles' Restorative Nervine. Jag har lidit mycket af insomnia sedan jag ingick vid en annan tidning, och har derför försökt många medel, men utan framgång. Jag blef slutligen öfvertalad af en apothekare, en god vän till mig, att försöka Nervine. Jag kan försäkra Er, att det gjort mig mycket godt. Jag behöfver nu ej använda det regelbundet, men ibland, då jag känner mig mycket trött och nervös, tager jag det igen, ty jag har alltid ett litet lager deraf på hand. Det gifver mig alltid önskad lindring." A. Huegen, Publisher "Daily Free Press", Milwaukee, Wis.

Alla Apothekare säljа och garantera första flaskan af Dr. Miles' Remedies. Sänd efter vi bok om nervösa- och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

FREE

GULD UR och Ring Fritt

Ett "American Movement" Ur i solid guldplätterad boett, garanterad för korrekt tid, likaar ett äkta guldur, garanterad 25 år, samt en guldfylld ring med strålande ädelsten, fritt till en hvar, som säljer 20 "Jewelry Novelties" till 10c stk. Sänd namn och adress och få artiklarne. När sålda sänd oss $2 och guldur och ring blir edert. Skrif i dag. Adr.

EAGLE WATCH CO., 71 Saratoga St., East Boston, Mass.

SVEA Sångboken FRITT!

För att introducera vår nya Katalog till alla af denna tidnings läsare vilja vi sända alldeles fritt till hvar och en, som skickar oss 10 fullständiga namn och adresser, ett exemplar af en 48-sidig Sångbok, innehållande de nyaste svenska sångerna. Skrif idag.

JOS. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.

Ordböcker.

Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk. Med fullständig uttalsbeteckning, ordlista öfver amerikanska ord, fraser, förkortningar, samtalsöfningar och ordspråk, tillsammans med uttförliga underrättelser rörande brefskrifning, omfattande affärsbref, rekommendationsbref etc., med formulär både på svenska och engelska, utgifven af Fred Lönnkvist, Ph. D. Rikt illustrerad, 342 stora kvartsidor. Elegant inbunden.....$1.25

Praktisk Svensk-Engelsk. 30,000 svenska ord öfversatta till engelskan. Utgifven af Otto Chils. Tredje upplagan. Inbunden..$1.00

Burt's Svensk-Engelsk och Engelsk Svensk Ordbok. Reviderad och förökad, innehållande 735 sidor. Tydlig stil, vackert tryck å godt papper och särdeles smakfullt inbunden. Pris endast.....75c

Svensk-Engelska och Engelsk-Svenska Fick-Lexikon. Ni behöfver et dagligen. Klothband.....50c
Do., fint läderband, guldkantar.....75c

Denna lärorika lilla bok innehåller 18,000 svenska ord med förklaring på engelska och 20,000 engelska ord med förklaring på svenska. Detta är en oumbärlig bok. Förutom Lexikon innehåller denna bok följande värdefulla afdelningar: Svensk-Engelsk Brefställare, Etikett, Formulär för kontrakt, Porto å böcker och tidningar, Vigt och mått-tabeller, Rättskrifningslära, huru att erhålle en U. S. patent och hundra andra interessanta regler. Dessa Lexikon ha dubbelt register i marginalen, så att ni på ett ögonblick kan finna det ord som önskas.

Vi hafva äfven dessa Lexikon i särskilda band till följande priser:
Svensk-Engelsk, klotband.....25c
do Läderband, guldsnitt.....50c
Engelsk-Svensk, klotband.....25c
do Läderband, guldsnitt.....50c

Sändes portofritt vid beloppets emottagande i money order eller frimärken.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Billiga Böcker.

Carlen, Emilie Flygare. Familjen i Dalen 25
Ett Fideikommis. Svenskt original af E. L. (3-spaltigt format) 25
Hedberg, Tor. Hökstugan, samt andra småhistorier 25
Heyse, Paul. Kleopatra. Novell .25
Hoffman, F. Hittebarnet från Smolensk, samt andra Noveller 25
Janssen, Börge. Bland Munkar och Nunnor, samt andra berättelser. 128 sidor 25
Schwartz, Marie Sophie. Räddande Ängel och Drottning, jemte åtskilliga väl valda och underhållnade berättelser af ndra framstående författare. 128 sidor 25
Segerstedt, Albrekt. Sagor, samt andra berättelser af framstående författare. 128 sidor ...25
Randal, Th. Syster Beatrice, jemte andra berättelser. 128 sidor 25
Sigurd. Skizzer och Berättelser. 128 sidor 25
—Patron Jönssons memoirer. 131 sidor 25
—Hr. Petersons Husprediknigar, 128 sidor 25
—een, Eyvor. En Skottdagshistoria, jemte andra utmärkta berättelser. 128 sidor 25
Lie, Jonas. Lifstidsfången. Berättelse. (3-spaltigt format). .25
Snoilsky, Carl. På Vernamo marknad, samt andra berättelser. 128 sidor 25
Solglimtar och Molntappar. En vald samling berättelser, skizzer, poemer m. m. 25
Thomasson, Pehr. Kronolänsmannen. Teckningar ur folklifvet. 139 sidor.
—Målarens Ideal. Berättelse ..25
Urvalda Berättelser af svenska författare. 128 sidor 25
Vivo, Felix. Hundår och Lyckodagar. Fjorton intressanta svensk-amerikanska berättelser 25
I den gyllene tiden, en samling utmärkta berättelser af olika författare. 128 sidor 25

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.